

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORN VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — CEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 26. APRILA 1940.

ŠTEV. 33.

Moč katoličanov v Združenih državah

HITRA RAST

Združene države imajo danes 21 in pol milijona katoličanov, vseh prebivalcev je pa 130 milijonov. Število katoličanov stalno raste. Leta 1916. je bilo le 16 in pol milijona katoličanov. Prav tako hitro narašča število katoliške duhovščine: l. 1916. je bilo duhovnikov 19.572, leta 1939. pa 33.540.

NAJVEČJA VERSKA SKUPINA

Statistike podajajo le številke, a ne pokažejo katolicizma v pravi luči in moči. Katoličani zavzemajo kot najmočnejša verska organizacija prvo mesto kljub številnim protestantskim sektam.

VELIKA ENOTNOST

Vseh teh 21 in pol milijona katoličanov doživlja isto vzgojo, deležni so iste vere, se pokoravajo isti cerkveni hierarhiji ter sprejemajo iste ukaze. Če je meddržavna zveza Amerike rahla in slabotna, je toliko močnejša edinost ameriških katoličanov in predstavlja silo, s katero mora računati vsakokratna ameriška vlada. Katolicizem bo vedno bolj vplival na miselnost in duševno razpoloženje vseh Američanov.

VELIK UGLED

Nekdaj so anglikanci prezirljivo gledali katoličane, ker so bili večinoma pripadniki revnih slojev in irski priseljenci. Danes pa ostali Amerikanci z nemiro in bojznijo zrejo na novo porajajočo se katoličanstvo. Katoliška vera ni več samo vera služkinj in policijskih agentov. Katoliške univerze so najbolj cenjene, osnovne

šole so že številne. Katoliške mladinske organizacije so med najmočnejšimi in najbolj urejenimi gibanji ameriške mladine.

SAMOSTOJNOST IN SAMORASLOST

Katoličani, nekdanj vajeni le obrambe, so se na znotraj tako izurili in tako organizirali, da se povsem ločijo od ostalih prebivalcev. Nasprotje med katoličani in protestanti se je prav zaradi tega poglobilo. To nasprotje ni le versko in duhovno, ampak se kaže tudi v kulturi, filozofiji in vzgoji.

DOSLEDNO KATOLIŠKA VZGOJA

Katoliška mladina se izogiblje pretesnemu občevarju z drugoverci. Obiskuje le katoliške šole od ljudske šole tja do univerzitetnih študij. Obiskuje prireditve in zabave, ki jih organizirajo katoličani. Katoliški starši so strogo obvezni, da pošiljajo svoje otroke le v katoliške šole. Katoličani imajo močno razvito osnovno šolstvo. Zaenkrat lepo uspevajo katoliški zavodi (colleges) in univerze. Slušatelji dobivajo skrbno vzgojo; dvoletni študij sholastične filozofije jim da trdno umsko podlago, da se morejo v verskem znanju res poglobiti in vero ohraniti kljub bodočim stikom z nekatoličani. Značaj jim je možat, tako da vztrajajo v službi kot verni in praktični katoličani.

SADOVI NAČELNOSTI IN EDINOSTI

Globoka verska vzgoja in znanje, močno katoliško šolstvo in organizacije, edinost in vdanost cerkveni oblasti so pomagale katoličanom do ugleda in moči, ki ga uživajo po vsem ameriškem svetu.

Idejo sprejeti z omahovanjem se pravi, že naprej biti premagan.
Maršal Foch

MAHNIČ — NAŠ VZOR

Katoliški študentje ne smemo in nočemo pozabiti, da je bil dr. Anton Mahnič oče slovenskega katoliškega preroda. Njegovo delo je bilo veliko in vsestransko. Že kot profesor v semenišču v Gorici je goreče deloval z besedo in peresom. Bil je pravi apostol in velik prijatelj mladine. Škoda se mu je zdelo mladih src, da bi se odtujila Cerkvi in narodu in se izgubila v močvirju modernih zmot in zablod. Zbiral je okoli sebe slovensko katoliško mladino, pozneje kot krški škof pa hrvaško. Prva kakor druga ga je vzljubila, ga spoštovala in slavila.

»RIMSKI KATOLIK« IN »HRVATSKA STRAŽA«

V Gorici je ustanovil »Rimski katolik« in z njim začel katoliško gibanje, ki je kakor vihar šlo preko slovenske zemlje in ločilo pleve od pšenice. Napovedal je neizprosni boj liberalizmu, racionalizmu in vsem sovražnikom katoliških načel. V isti namen je pozneje na Hrvaškem ustanovil »Hrvatsko Stražo«.

NAČELA, NE OSEBE!

Mahnič se je ravnal po geslu: »Načela vse, oseba nič!« Pa je tudi pogumno okreal vsakega, kdor koli je katoliška načela blatil. Kaj čudnega torej, če so liberalci in nekateri z liberalizmom okuženi katoličani vsako njegovo zamisel in delo po svoje pozdravili z nasprotovanjem, smešenjem in obrekovanjem. Imel je težavno delo. Težko je prebiti led. Težko je bilo preganjati oblake liberalnih zmot, ki so v veliki meri zameglili tudi »cvet« slovenske in hrvaške inteligence.

POTVORJENA SLIKA O MAHNIČU

Marsikateri študent dobi v gimnaziji vtis, da je bil Mahnič le nekak tiran, ki nikomur ni pustil svobode in je neusmiljeno preganjal vsakega, ki mu ni bil po volji, zlasti pesnike in pisatelje. On da je bil tisti, ki je »zagrenil življenje« Gregorčiču in hotel »uničiti« Aškerca, pa se mu je uprl. Ubogi literati da so sploh imeli velike križe z »brezobzirnim« Mahničem. Če se študentu Mahnič tako naslika, je ta slika seveda neresnična in kriivična.

MAHNIČEV ZNAČAJ

Dr. Mahnič je bil drugačen! Ni bil noben tiran, bil pa je odločen in pogumen katoličan. V javnem življenju vnet borec za božje in cerkvene pravice, v zasebnem življenju pa svetniški duhovnik, poln ljubezni do Boga in do bližnjega. Bil je ponižen, skromen in nesebičen, darežljiv in prijazen, »poln Sv. Duha«, kakor pravi o njem njegov sodelavec na Hrvaškem dr. Fran Binički.

ŠE PO SMRTI GA PREGANJAJO

Do nedavnege časa Mahniča nismo tako spoštovali, kakor zasluži. Mnogi ga še danes ne, ker ga ne poznajo. Zabavljali bi radi čezenj in poudarjali svoj lastni revni jaz, Mahniča in pa vse tiste, ki so istega mišljenja, kot je bil Mahnič, pa bi radi prišteli med sovražnike slovenskega naroda. Še se dobi mlad študent, ki se drzne samozvano govoriti o »zagonetnih postavah Jerana, Mahniča in drugih nasprotnikov organske slovenske narodne skupnosti.« (»Čas« XXXIV. 1939/40. št. III.—IV., str. 149.).

Kdo je pač bolj »zagonetna postava«, kakor tisti, ki se dandanes ne sramuje kaj takega zapisati? Kdor preštudira Mahničevo življenje, delo in načela njegova, ne bo nikoli kaj takega trdil. Tudi njemu bodo strogo katoliška načela postala glavna stvar in se ne bo izgubljal v poudarjanju zgrešenega personalizma. Kdor bo Mahniča v resnici poznal, ne bo kot kakšna »zagonetna postava« razdiral slovenske katoliške skupnosti, ampak jo bo gradil. Prepričal se bo, da je Mahnič vzor dela in samozatajevanja. Zahrepenel bo, da bi stopal po njegovih stopinjah.

V teh zgodovinskih trenutkih, ko Cerkev sovražniki silneje kot sploh kdaj prej napadajo, se je treba neprestano boriti za dogme naše Cerkve in za njen moralni nauk in za njeno svobodo. Zato morajo sinovi Cerkve, zlasti njeni borci, tudi znanstveno proučavati bistvo Cerkve, njen izvor in namen, njeno zgradbo in življenje, njene preizkušnje in zmage.

Kardinal Maglione
italijanskim katoliškim akademikom.

H komentarju okrožnice Quadragesimo anno

V komentarju so še neke napačne, ki niso zaznamovane. Na str. 131 v. 13. (levo) je vejica za besedo »plač« preveč. Ta slučaj je klasičen zgled, kako vejica lahko izpremeni pomen. Sedaj je pogrešen pomen, da papež zavrača mnenje tistih, ki rešujejo vprašanja plač, s kratkim varljivim izrekom: delu vse sadove dela. Pravi pomen je pa, da papež zavrača mnenje tistih, ki rešujejo vprašanje plač (brez vejice) z varljivim izrekom: itd.

Na strani 152, v. 5—7 (desno) je motnja, kakor da tretji stan (tiers état) pred francosko revolucijo ni bil stan. Bil je stan, a ne privilegiran. Gre za večznačnost besede »stan«. Odstavek bi se moral glasiti:

»Beseda »stan« ... nas spominja na nekdanje »stanove«; stan višje duhovščine in stan plemstva, ki sta bila »privilegirana« stanova. Proti njih privilegijera se je uprl v francoski revoluciji »tretji stan« in zahteval enako-pravnost. Poslej se vpraša le še, ali je kdo »citoyen« (državljan). Tudi beseda »buržuazija« je dobila drug pomen; pomeni »posedujoče« nasproti proletarcem.

Švedi o Cerkvi in papežu

Svedski list »Nya Dagligt Allehanda« je zapisal sledeče besede:

»Danes so kristjani bolj ko kdaj dolžni ohraniti temelje krščanske vere in se boriti proti črnoglednemu obupu, ki preveva svet. Kat. Cerkev je edina, ki more te temelje braniti pred vsemi napadi. In če govori papež o verskih in nravnih vprašanjih, veljajo njegovi nauki nam protestantom prav tako kakor katoličanom. Resno in zaupno, odločno, a vendar ponižno oznanjajo papeži Kristusov evangelijski.«

Naj kar v začetku poudarimo, da ne mislimo tistih nevtralec, o katerih se danes v mednarodnem političnem življenju toliko govori, marveč tiste »nevtralne«, ki jih omenja Razodetje sv. Janeza.

»Nevtralnost«, ki jo imamo v mislih, je tisto pomanjkanje gorečnosti za kraljestvo božje, katerega navadno označujemo kot mlačnost.

Mesto iz Razodetja (3. pogl.), se glasi:

»Poznam tvoja dela, da nisi ne mrzel ne gorak. O, da bi bil mrzel ali gorak! Tako pa, ker si mlačen in ne gorak ne mrzel, te hočem pljuniti iz svojih ust«.

Zaradi popolnosti naj še omenimo, da so te jezne besede namenjene »angelu cerkve« v Laodiceji, torej škofu tega mesta.

Seveda vsi ti očitki zadenejo brez izjeme vse take nevtralneže, tudi iz vrst navadnih vernikov.

Ta mož ni bil slab, samo delal ni nič! Živel je pa v dobi, v kateri bi se dalo mnogo narediti. Krščanstvo je prodiralo v svet in ta svet je bil še ves poganski. Potrebna je torej bila energična čuječnost, da se mlade krščanske občine obvarujejo pred vplivi takega okolja. Razen tega je bila vernikom potrebna še izredno močna vera, če so hoteli v takem okolju vrh vsega še kam naprej prodirati. V takem času je torej angel iz Laodiceje bil nevtralen, to se pravi, ni se brigal za velike naloge božjega kraljestva.

Predstavljajmo si nekoliko, kaj bi bilo s tem možem danes!

Če bi ta mož živel v današnjem času, bi se za splošno stisko krščanstva le malo menil. — Dejstvo, da n. pr. celim predelom Evrope (Rusija, Poljska, Češka, Nemčija) grozi popolno uničenje krščanstva, nanj ne bi naredilo vtisa. Živel bi tjavdan mirno ob strani dogodkov.

Ni težko razumeti, kako usodne morajo biti posledice take »nevtralnosti«. Saj uničujoča povodenj organiziranega brezboštva, komunizma in novopoganstva grozi, da potegne vse s seboj.

Če kdaj v zgodovini, je gotovo danes tisti čas, ko so taki-le nevtraleci, mlačneži, polovičarji ali kakor koli jim je že ime, krščanstvu v nepotrebno breme.

Če kdaj, je gotovo danes tisti čas, ko potrebuje krščanstvo velikih dejanj in velikih žrtev. Kjer tega ni, je vzrok v boleznih, ki organizem hromi. Takemu krščanstvu, ki ne prinaša nobenih velikih del, ne smemo zaupati!

Ta nevtralnost, ta mlačnost ima na sebi nekaj, kar je težko dojeti: mož za nebasa ni bil zrel, za pekel pa tudi ne! In tu se posluži pismo primere, ki nas spravljajo v začudenje: o takem nevtralcu enostavno pravi, da bo izpljunjen.

Kaj sem našel v Cerkvi

Neki ameriški pisatelj je po prestopu v katoliško Cerkev na vprašanje, kaj je našel v katoliški Cerkvi, odgovoril:

»Našel sem mir!

Prvič mir v verskih vprašanjih, ker se katoliška Cerkev opira na božjo avtoriteto.

Drugič mir, ki izhaja pri sveti maši iz neprestanega obnavljanja krvave daritve na križu.

Tretjič mir, ki ga ima vsak, ki se zaveda, da so mu grehi odpuščeni.

Četrtyč mir, ki izhaja iz molitve. Katoliška Cerkev mi je utešila mojo srčno željo, pristržno moliti v navzočnosti Kristusa. Odslej morem vsako nedeljo zbrano moliti in se pogovarjati z Bogom.

Petič mi je moja poživljena molitev prinesla še en mir: osvobodila me je vseh mučnih osebnih skrbi. Svoje življenje, svojo bodočnost in smrt sem položil v božje roke. Tega miru sploh ne moreš dokazati, da se le doživeti. Katolicizem ni samo nekakšen teološki nazor o Kristusu in njegovem nauku, ampak vsebuje Kristusa samega in njegov mir. In v tem je pomen katoliške Cerkve za vsakega človeka.«

o VI. mednarodnem KKK v Ljubljani 1939.

Izdal kongresni odbor, založil škofijski ordinariat v Ljubljani. Cena broširani knjigi 40.— din, vezani 55.— din.

Knjigo spremlja uvodna beseda prevz. g. škofa dr. Gregorija Rožmana, predsednika mednarodnega odbora za KKK.

Prvi del knjige opisuje priprave in veličasten potek kongresa in podaja kratko zgodovino dosedanjih kongresov. V tem delu sta tudi v originalu in prevodu oba govora kardinala-legata Hlonda.

Važnejši je drugi del knjige, ki obsega vse govore na zborovanjih, »ki so prevedena v slovenščino, da bi bogate in plodne misli, ki so jih odlični in učeni zastopniki raznih narodov na kongresu povedali, mogli vsi Slovenci razumeti ter jih sprejeti za vodilo svojega delovanja in življenja.«

Uvod v ta del knjige tvori jasen programatični govor g. kan. Macka iz Luksemburga. V njem pove, zakaj si je kongres postavil nalogo, narodom dati krščanski prepoved. Sploh so vsi govori tehtni, premišljeni, za naš čas važni. Samo želeli je, da bi jih študirali in po njih uravnali življenje. Glavni predmet jim je, kako prinesli narodom mir in blagoslov, kar je možno edino le po verskem prepovedu posameznikov, ki bodo potem kot apostoli KA ta prepoved nesli tudi v množice. Vsi predavatelji so edini v tem, da je prepoved mogoč le v zvezi s papežem in delovanjem v KA.

Resolucijam kongresa sledita govora s slovenskega zborovanja. Posebno govor † dekana Skubca je za nas Slovence važen.

Z veseljem bo vsak študent vzel v roke to knjigo ki je res lepa ne samo po zunanji obliki, ampak tudi po notranji vsebini. Krasi jo mnogo slik v bakrotisku.

IZJAVA

Ponatis članka g. dekana Matija Škerbca iz Gorenjca v našem listu (letnik IV., št. 11.) se je tu pa tam napačno tolmačil. Izjavljamo, da nikakor nismo imeli namena g. dr. Jancazu Fabjanu, dekanu in rednemu profesorju teološke fakultete v Ljubljani, delati kakor koli krivice ali ga osebno žaliti. Priobčili smo članek le, ker se neposredno tiče dijaštva in njegovih bojov in ker v tej stvari z njim soglašamo.

Uredništvo MMB.

Dne 2. maja — naša druga narodnoobrambna akcija!

Nabiralni dan za kočevske Slovence!

Naši kočevski bratje in sestre nas kličejo, da se jih vsaj en dan v letu spomnimo. Da jim skušamo lajšati njihovo bol in jim dati poguma, naj odločno in nepremakljivo stojijo na živi straži slovenskega Kočevja!

Z veseljem storimo svojo sveto dolžnost!

Preveč ovir — premalo delavcev

GOVOR P. BANGHA NA KONGR. KRISTUSA KRALJA V LJUBLJANI

Po katoliškem svetu zelo znani madžarski govornik, pisatelj in organizator, jezuit p. Bangha, je v govoru na kongresu Kristusa Kralja lepo in nazorno dokazoval, kako je apostolat laikov, da, vseh vernikov, danes nujno potreben. Glavne misli iz prvega dela njegovega govora so tako tehtne, da jih mora brati in premisliti vsak, ki mu Kristusovo naročilo ni prazna beseda.

NEKDAJ MANJ OVIR

V današnjem času vidimo, da stoji apostolat pred vedno večjimi težavami. Naloga, da svet osvojimo za Kristusa, je postala tako velikanjska, da jo je posamezniku komaj še mogoče pregledati... Včasih je nemara zadostovalo, da so pridobili za krščanstvo kralje in deželne kneze in je bilo z njimi na splošno že vse pridobljeno. Bilo je zadosti, da je zvon zazvonil in že so se hiše božje polnile, ljudje so se zbrali okoli oltarja in prižnice in dušni pastir je imel pregled nad svojo čredo in jo vodil brez težav. Krščanstvo je, ne da bi zadelo na ugovore, samo po sebi dajalo temelj vsemu mišljenju, vsej izobrazbi, vsemu zasebnemu in javnemu življenju.

Ljudje niso bili v nenaravno velikih množicah stisnjeni na posameznih krajih. Bilo jih je tudi manj kot dandanes. Živeli so v bistveno preprostejših razmerah. Razlike v izobrazbi, v družabnem položaju in v svetovnem nazoru jih niso tako silno trgale drugega od drugega in protiversko hujskanje jih ni odtujevalo dušnemu pastirju in Cerkvi.

NAŠA DOBA ČISTO DRUGAČNA

Danes se je vse to spremenilo. Krščanstvo so se odtujile silne množice. Do Cerkve so postale brezbrizne, večkrat celo sovražne. Dvomi, zmote in zmede izpodjedajo že tudi verske temelje zvestih vernikov. Dušni pastirji opravljajo mnogokje nadčloveško delo, da utrjujejo omahujoče, da pridobijo odpadle. A medtem ko na enem kraju s trudom in znojem vodijo vsakega posebej nazaj iz zablod, se kje drugje morda še več duš izgubi. In še bolj grozeče se zdi to, da se družba zapleta vedno bolj v zanke novopoganske kulture, ki gleda na krščanstvo v najboljšem primeru kot na častitljivo razvalino iz davnih časov, nikakor mu pa ne pusti, da bi veljalo za vse obvladujočo silo.

DUHOVNIK PREZAPOSLJEN

Kaj vse mora danes dušni pastir vedeti in znati, kako spretno roko imeti, da v zmešnjavah modernega duhovnega življenja najde rešitev za vse mogoče težave: da v veri utrdi izobraženca in neizobraženca, akademika, delavca in kmeta, mladino in odrasle ter jih zavaruje pred ti-

sočnimi nevarnostmi! Kako velkiansko delo ga čaka poleg rednega dela v cerkvi: šola in vzgoja, skrb za revne in bolne, varstvo družin in otrok, vseh vrst društva in družbe in še mnogo drugega!

DELAVCEV JE PREMALO

Tem bolj in bolj rastočim in zamotananim nalogam duhovniki že samo po številu niso več kos. Koliko je danes na svetu katoliških duhovnikov? Njih število na vsem svetu se navadno ceni na nekaj čez 300.000. Teh 300.000 duhovnikov mora torej skrbeti za 400 milijonov katolčanov, prav za prav za vse ljudi, za več ko dve milijardi ljudi!

Ali veš, kaj to pomeni? To, da pride na vsakega katoliškega duhovnika — v številu novince in onemogle starčke — nič manj kot okoli 7.000 duš. Pri enaki razdelitvi bi moral vsak duhovnik skrbeti za 1400

katolčanov, kakih 800 protestantov, 700 pravoslavni, 40 judov, 800 mohamedancev in 300 poganov.

KOLIKO DUHOVNIKOV BI BILO TREBA

Koliko duš pa more voditi en duhovnik osebno kot dušni pastir ali misijonar? Morda tisoč? Potem bi bilo danes treba nad dva milijona duhovnikov in misijonarjev namesto 300.000. A zaradi velikih težav, ki ovirajo danes duhovnika pri njegovem delu, bi mogel posamezen duhovnik skrbeti kvečjemu za 500 ljudi. Po tem računu bi pa potrebovali nič manj ko štiri milijone duhovnikov namesto 300.000, kolikor jih ima Cerkev za to prevažno delo dejansko na razpolago.

EDINA POMOČ

Tako nam že zgolj to primerjanje števil očitno kaže na nujno potrebo, da pridejo na pomoč nove sile, novi ljudje, novi apostoli, če hočemo svet za Kristusa res osvojiti. In takih apostolov nam naj vzgoji Katoliška akcija.

TIBETANSKI MENIHI

Na tibetanski planoti vladajo budistični menihi — lame. Mnogo tisoč jih je, a izobraženi niso nič. L. 1925. je prišla skupina lam v Evropo, da bi se kaj naučili, da bi si ogledali ta čudoviti del sveta ali kaj. Potovali so skozi Pariz, London, Berlin in se ustavili v Kölnu ob Renu. Časopisi so na dolgo in široko pisali o teh tujcih, ki so prišli z dalnega, skrivnostnega Tibeta. In kaj so časnikarji tudi opazili? Kako pred jedjo in po jedi vedno pojejo svoje molitve. Kako so se ustavili pred kölnsko stolnico in strme občudovali to prelepo gotško katedralo. Nič se niso brigali za radovedne gledalce, za velkianski promet. Tako jih je prevzela veličastna lepota hiše božje, da so sredi ulice obstali in zapeli svoje molitve.

»KAJ BODO PA LJUDJE REKLI?«

Tega ti budisti niso vprašali. Nič se niso ozirali na druge ljudi. In tako so izpričali svojo naravno pobožnost, ki je evropska verska brezbriznost še ni razjedla. Tako bi se mogli od njih učiti mnogi Evropejci, mnogi kristjani, mnogi katolici. Česa se učiti? Kako se ne smeš ravnati po okolju!

Poznam katoliško družino, ki hoče veljati za res katoliško, kjer

molijo samo v nedeljo pred kosilom in po kosilu, ob delavnikih, zjutraj in zvečer pa nikoli. Vzrok: da tudi drugi tako delajo. In kaj bi rekli gostje?

Lame se niso ozirali ne na goste ne na gledalce ne na kritike. Zato je njihova pobožnost bila resnejša, globlja ko teh katolčanov. Njih vera trdna kot Everest in Himalaja, odkoder so prišli.

OPOMIN ZA NAS

Mi smo bolj izobraženi kot lame. Ali pa smo tudi bolj pogumni? Za skledo leče, za prijazen nasmeh, za nezanesljivo naklonjenost, za gnil mir ti mnogi prodajajo svojo vero, svojo pobožnost, vse.

Zakaj premalo poguma, doslednosti? Komunist pravi, da je komunist, nacionalist se očitno kaže. Zakaj bi se katolican svojega prepričanja sramoval? Imamo svojo, katoliško vero in kulturo. Imamo dvatisočletno zgodovino, ki ji ni enake na svetu. Zakaj bi se skrivali? Bodimo odločni in odkrito izpovejmo: katolici smo!

Mi imamo na kaj ponosni biti!

Odg urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).